

Черв'як зневір'я гризе і душить.
Минули дні коли я вірив.
Може цей демон мене задушить,
Може мене розважать Сускегана чи
Гвадалквівр.
Ішов назустріч молодому життю.
Прощайте, прощайте щирості дні.
Коли захочу — востаннє заблищу
І звук моїх поез ущухне в далині.
Смуток. Не розважить ніхто.
А день такий теплий,
день так привітно всміхається.
Вона сьогодні у веснянім пальто
І в вітринах їй фігура її подобається.
Згас світ і сонце плям не залишило.
І я стою, і я зникаю, невідзначений.
Прощайте,
прощай усе, що мене раділо й бавило —
Ах, дуже слабкий твій голос: — До побачення...

21. II. 1917. Владивосток

[З книги «П'єро кохає»;](#)

Текст наводиться за збірником [«Михайль Семенко. Поезії»](#), 1990 .